

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. An prædestinatio ad gloriam sit ante vel post præuisa merita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO III.

An predestinatio ad gloriam sit ante vel post praeuisa merita.

Sumitur hinc nomen predestinationis, non prout comprehendit preparationem mediocrium seu gratiarum ad salutem æternam consequendam, sed prout significat tantum electionem ad gloriam; & in eo sensu quaeritur, an Deus omnes saluandos ita predestinauerit, ut eorum absolutâ & efficaci voluntate elegerit ad gloriam certumque gloriae gradum, priusquam secundum nostrum concipiendi modum vlla eorum merita praeuiderit: an e contra electio illa efficax ad gloriam facta sit propter praeuisa bona illorum opera, & finalem in gratia perseverantiam.

Duae sunt super hac quaestione oppositæ Theologorum sententiae: est eorum, qui existimant electionem saluandorum ad gloriam, à Deo factam esse absolutâ & efficaciam voluntate ante vlla praeuisa eorum merita; & virtute illius electionis, à Deo preparata & decreta esse omnia illi gratiæ supernaturalis auxilia, quibus electi ad opera bona illius gloriae de condigno meritoria efficaciter excitarentur & adiuuantur. Ita Scotus in 1. dist. 41. quest. 1. Sotus in cap. 9. ep. ad Rom. Bellarm. lib. 2. de grat. & libero arb. cap. 15. Suarez lib. 3. de aux. cap. 16. & plures alij.

Probatur hæc sententia ab illis 1. ex scriptura, quæ alijs in locis videtur significare Deum gratuito ex mera beneuolentia predestinasse ad gloriam; ut S. Luc. 12. *Nolite timere pusillus grex, quia complacuit patri vestro dare vobis regnum.* Rom. 6. *Gratia Dei, uita æterna.* Act. 13. *Crediderunt, quotquot erant præordinati ad vitam.* Rom. 8. *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, ut, qui secundum propositum vocati sunt sancti.* Nam, quot præseruit & predestinauit, &c.

Secundo autoritate S. Aug. quem illi authores maxime pro sua sententia stare contendunt, cuius hic citatio-

nes ab illis factas recensere (cū in eorum scriptis videri possint) minimè necessarium existinauimus.

Tertiò ratione; quia Deus ordinatissime in suis consilijs & decretis procedit; ergo prius intendit finem quam media: atqui gloria se habet per modum finis, merita autem & bona opera sunt media ad illam: ergo prius intendit absolute illam gloriam electis conferendam, tum ijs postea de medijs ad illam consequendam per gratia suae auxilia prouidere decernit.

Secunda sententia, est eorum, qui existimant electionem absolutam & efficacem praedestinatorum ad gloriam factam non esse nisi post prauiſionem meritorum, ac finalis in gratia perseuerantia. Huic sententiae subscribunt Alexander Alensis 1. part. quaest. 28, num. 3. art. 3. S. Bonauent. in 1. distinct. 41. quaest. 2. num. 15. & plurimi alij celeberrimi Doctores tam veteres quam recentiores, quos citat & sequitur Lessius in opusculo de praedestinatione & reprobatione sect. 2. quibus addere possumus Philippum Gamachæum in 1. part. S. Thomæ quaest. 23. cap. 6. & Nic. Humbertum ad eandem quaestionem disp. 4. art. 2.

Probatum ab illis authoribus hæc sententia r. ex scriptura. Matth. 20. vbi Christus dicit: *Sedere ad dexteram meam vel sinistram, non est meum dare vobis, sed quibus paratum est à Patre meo*, quibus verbis (vt SS. Patres docent) Christus innuit non fauori & gratia, sed laboribus & meritis paratum esse sessionem in regno suo: ita hunc locum explicant S. Epiph. hæresi 69. S. Cyr. lib. 10. thesauri cap. 16. & Hieron. lib. cont. Iouinianum, vbi ait ideo Christum Dominum ibi dicere (non est meum dare vobis) vt noverit vhusquisque mansionem sibi in cælo, non ex sola Christi largitate, sed etiam ex proprijs operibus esse praparamandam. Item S. Matth. 25. *Venite benedicti, &c. possidete praparam vobis regnum, &c. esurini enim, &c.* quibus verbis aperte insinuat regnum cælorum ab æterno esse iustis praparamatum ob præuisa eorum bona opera; quod patet tum ex particula causali (enim) tum ex eo, quod similiter

E s

dicitur

dicitur reprobis: *Discedite à me maledicti in ignem aeternum, qui paratus est diabolo, &c.* Atqui hic ignis non est paratus diabolo, nisi ob prauis eius demerita: ergo nec regnum est iustis preparatum, nisi ob prauis eorum merita.

Probat 2 ex S. Hieron. epist. ad Hedibiam quaest. 10. *Deus, inquit, vasa misericordiae, quae preparauit in gloriam suam, non irrationabiliter saluat & absque veritate, sed causis praecedentibus; quia alij non susceperunt filium Dei, alij autem recipere suam sponte voluerunt; ex quo offenditur non gentes eligi, sed hominum voluntates.* S. Ambr. lib. 5. de Fide cap. 3. *Quorum merita praesciuit, eorum premia praedestinavit.* S. etiam Aug. licet contrariae sententiae aliquibus in locis fauere videatur, in alijs tamen satis aperte asserit electionem ad gloriam supponere bona opera & merita electorum, vt lib. 1. ad Simp. quaest. 2. *Non praecedit electio iustificationem, sed electionem iustificatio, nemo enim eligitur, nisi iam distans ab illo, qui rejicitur; & serm. 7. de verbis Domini paulo post medium. Quos voluit, hos Deus elegit; elegit autem (sicut dicit Apostolus) & secundum suam gratiam & secundum illorum iustitiam.*

His SS. Patribus merito adiungi potest beatae memoriae Franciscus Salesius olim Gebennensium Episcopus, qui in opusculo de amore Dei lib. 3. cap. 5. id expressè docet, & probat ex verbis cuiusdam Collectae, in qua Ecclesia Deum alloquens dicit, illum *misereri omnium, quos suos fide & opere suos esse praesciuit;* quibus verbis (vt ille dicit) fatetur Ecclesia gloriam ijs esse destinatum, quos diuina sapientia prauis gratiae suae vocationi obtemperaturos, & per illam ad fidem viuam, quae per charitatem operatur, esse peruenturos.

Probat 3. ratione: quia si Deus ab aeterno ante vlla prauis merita aliquos efficaciter ad gloriam praedestinavit, sequitur eos, qui sic praedestinati non sunt, esse absolute & ante vlla prauis demerita à gloria exclusos, ac proinde reprobos ac damnatos; cum reprobatio & damnatio in exclusione à gloria proprie consistat: quod tamen dici non debet, & à diuina bonitate maxime ali-

enun

negat
certo
um es
clusio
origin
infect
id per
salute
omni
testat
one &

Quid

V

dicen

Pri

per ill

lud, t

(vt si

propo

gloria

thori

ligati

tot m

fectio

ab al

ant;

lari s

seip

pist.

enum est. Neque dicas non excludi positiuè, sed tantum negatiuè; quia quoad effectum nihil interest, cum æquè certò & infallibiliter exclusio negatiua atque positiua suum effectum consequatur. Neque item dicas, hanc exclusionem non esse factam nisi post præuisum peccatum originale, Deumque posse iustè à gloria sua tali peccato infectos excludere; quia, etsi per iustitiam possit, tamen id per misericordiam non fecisse, sed è contrà omnium salutem voluntate antecedenti velle, & copiosam pro omnibus redemptionem dedisse multis in locis scriptura testatur, vt patebit ex dicendis in tractatu de Incarnatione & de Gratia.

SECTIO IV.

Quid super questione in sectione precedenti proposita sentiendum videatur.

VT in questione difficili & obscura lucem aliquam afferamus, neque tamen limites nobis propositos excedamus, tria hic breuiter pro illius resolutione dicenda sunt.

Primum est, nihil adhuc ab Ecclesia definitum esse super illa questione, ac proinde liberum esse unicuique illud, tenere quod sibi probabilius videbitur: & quamuis (vt sincerè loquamur) verum sit S. Augustinum magis propendere in eam sententiam, quæ dicit electionem ad gloriam factam esse ante præuisa merita; eius tamen auctoritas, licet maximi facienda, nullam secum fidei obligationem inuehit, vt satis euidentis est, tum ex eo, quòd tot maximi nominis Doctores & maximè catholici, qui sectione precedenti citati sunt, non solum ab hac sed & ab alijs plurimis S. Augustini sententijs apertè dissident; tum etiam ex ijs, quæ idem S. Augustinus pro singulari sua & prorsus admirabili modestia & humilitate de seipso ac scriptis suis dixit varijs in locis, & præsertim epist. 7. ad Marcellinum, & in prologo suarum Retractionum: